

قَوْلِ خُدا قَدْ اَبْرَامَ

هَشْتِ پُشتِ بَعْدِ اَزِ سَامِ بَچِهٖ نُوحِ، يِگِ نَفَرِ دَ نَامِ تَارِحِ دَ شَارِ
اُورِ دَ نَزْدِيكَ دَرِيَايِ فِرَاتِ زِنْدَگِيِ مُوَكِدِ. تَارِحِ سِهٖ بَچِهٖ دَ
نَامَايِ اَبْرَامِ، نَاحورِ و هَارانِ دَشْتِ. هَارانِ كِهٖ پِيشِ اَزِ بَابِهٖ
خُو فَوْتِ كَدِهٖ بُوَدِ يِگِ بَچِهٖ دَ نَامِ لُوَطِ دَ جَايِ شِيِ مَندِ.
اَوخْتِهٖ، اَبْرَامِ، كَاكَايِ لُوَطِ زَنِ گِرِفْتِ و نَامِ شِيِ سَارَايِ بُوَدِ.
مَگَمِ سَارَايِ اَوْلَادِ نَمُوَكِدِ.

پَسِ تَارِحِ، اَبْرَامِ، لُوَطِ، و سَارَايِ رِهٖ قَدْ خُو گِرِفْتِ و اَزِ شَارِ اُورِ
بُرِ شُدِهٖ طَرَفِ سِرَزِمِينِ كِنَعانِ رِيِ شُدِ. مَگَمِ و خَتِيكِهٖ اُونَا
دَ مَنطَقِهٖ دَ نَامِ حِرانِ رَسِيدِ دَ اُونَجِيِ مَندِ و تَارِحِ دَمُو جَايِ
فَوْتِ كَدِ.

و خَتِيكِهٖ اَبْرَامِ هَفْتادِ و پَنجِ سَالِهٖ بُوَدِ خُداوندِ دَ زَشِيِ گُفْتِ:
”مَنطَقِهٖ، قَوْمَا و خاندانِ اَتِهٖ خُو رِهٖ اَيْلِهٖ كُو و دَ سِرَزِمِينِي
بُورُو كِهٖ مَا تُو رِهٖ هِدَايْتِ مُونِمِ.“

ما از تو یگ قوم کُتِه جور مُونم.

و توره خیر و برکت میدم؛

ما نام از توره بزرگ مُونم

و تو سبب برکتِ دیگه مردم موشی.

کسای ره که دز تو درود موگه

اونا ره خیر و برکت میدم

و کسای که توره نالت مونه

ما اونا ره نالت مُونم.

تمام مردم دُنیا از تو خیر و برکت مینگره.

پس ابرام سارای، لوط و تمام دارای و غلامای خور ره که دَ منطقه حران دَ دست آوردد، قد خور گرفته طرفِ سرزمینِ کنعان رفت.

وختیکه دَ سرزمینِ کنعان رسید اونا دَ منطقه شیکیم رفت و خداوند دَ ابرام ظاهر شده گفت: ”ای سرزمی ره دَ نسل از تو موبخشم.“ پس ابرام دَ اونجی یگ قربان گاه دَ

یادِ خُداوند جور کد. بعد ازو ابرام از اُونجه کوچ کده دَ
مَنْطَقَه 'بیت‌ایل' خیمه زد. دمزُو جای آم یگ قُربان گاه دَ
یادِ خُداوند جور کده اُره پرستش مُوکد.

اوخته، ابرام مال و نُقره و طِلا غدر دَشت و لُوط که قد شی
یگجای بود، ام صاحبِ گله و رَمه های زیاد بود. و ازی که
دَمزُو مَنْطَقه مالچَر کَم بود چوپونای ابرام و چوپونای لوط
دَ مَنْه خُو جنجال مُوکد.

پس ابرام دَ لُوط گُفت: ”مو از خود استی، و خوب نیه که دَ
بَینِ از مه و تُو و چوپونای مو جنگ و جنجال بَشه. دَشت
وسیع دَ پیشِ رُوی مو استه. بیا که از یگدیگه خُو جُدا
شُنی: اگه تُو طرفِ دِستِ چپِ موری، ما طرفِ دِستِ راستِ مورُم،
و اگه تُو طرفِ دِستِ راستِ موری، ما طرفِ دِستِ چپِ مورُم.“
لُوط دید که تمامِ دَرّه اُردُن سرسبز استه و اُمُو جای ره
اِنْتِخاب کده دَ اُونجی کوچ کد. خیمه های خُوره دَ نزدیکِ
شارِ سَدُوم زد. مگم مَرْدُمِ سَدُوم غدر بدکار و گناه کار بود.

بعد از جُدا شُدونِ لوط، اَبْرَامِ خَیْمِه خُو رِه جَم کده دَ مَمَرِ
که دَ مَنَطَقَه حِبرون استه کوچ کد.

بعد ازو خُداوند دَ عالمِ خاو دَ اَبْرَامِ ظاهِرِ شُدِه گُفت:
”آی اَبْرَامِ نَتْرَس.

ما سِپَرِ تُو اسْتَم
و تُو رِه اَجْرِ بَزُرْگِ مِیْدَم.

مگم اَبْرَامِ گُفت: ”آی خُداوند، چِی اَجْرِ از اَوْلادِ کده
بَزُرْگتر استه؟ تُو مِیْدَنِی که ما اَوْلادِ نَدَرْم و اِلْعَاذِرِ
دَمِشْقِی یِگی از خِدمتگرایِ خانِه مِه، وارثِ دارایِ مِه مَوْشِه.

خُداوند گُفت: ”اُمی نَفْرِ وارثِ از تُو نَمَوْشِه بَلْکِه خودِ تُو
صاحِبِ بِچَه مَوْشِی که اُو وارثِ تمامِ دارایِ تُو مَوْشِه.” پس
خُداوند اَبْرَامِ رِه دَ بَرُو طَلَبِ کده گُفت: ”سِتاره هایِ اَسْمو
رِه توخِ کُو: اُونَا رِه حِسابِ کده مِیْتَنِی؟ نَسَلِ از تُو اَمْزِیَا
اَلّی بے شَمَارِ مَوْشِه.” و اَبْرَامِ تَوَكَّلِ دَ خُدا کد و دَمْزِی سَبَبِ

خُداوند اُورَه آدمِ نیک و صادقِ حساب کد.

پس خُداوند دَ ابرامِ گُفت که ”قربانی کُو.“ بعد از و
تیکه ابرامِ قربانی ره تیار کد خاوِ غَوُوج دَ سَرِ شی آمد و
دَ عالمِ خاوِ تریکی وحشتناک اُورَه گِرِفت. و خُداوند دَ
ابرامِ گُفت: ”باوَر کُو که نَسَل از تُو مُدَّتِ چار صد سال دَ
مَمَلکتِ بیگنه زندگی کده دَ اُونجی غلامی مونه و دُچارِ
ظَلَم و سِتم موشه. لیکن ما از اُو مردُمِ بازخواست مونم که
اونا ره دَ غلامی اَندَخته، و بالآخِرَه نَسَل از تُو خن دولت
زیاد از اُونجی بُر موشه.“

و خُداوند قد ابرامِ قول کده گُفت که ”ما قول خُو ره پوره
مونم و ای سرزمینِ کِنعان ره دَ نَسَل از تُو دایمی موبخشم.“